

ЧЕРНИЯ РОЛФ ЛЕГЕНДА ОТ ОСТРОВ БОРКУМ

Превод от нидерландски: Фредерика Петрова, Илия Петров, 1975

chitanka.info

Черния Ролф — така наричали страшния пират, който върлувал покрай източнофризландското крайбрежие. Дотогава никой така много не бил наплавшал хората. Моряците разправяли, че той никога не се бил раждал и затова никога нямало да умре. Един обикновен човек не можел да бъде така безстрашен и така силен. Нямам страх от нищо на света.

Навсякъде по крайбрежието и по островите той се появявал в злочест ден със своя пиратски кораб. И навсякъде убивал и плякосвал. Всяка съпротива била безполезна. Там, където минел Черния Ролф, оставало опустошение, страх и скръб за дълго време. Горко на ония, които имали работа с него!

Как биха могли да се отърват хората от този демоничен бич? Страшен бил той!

Когато моряците от острова отплавали, Черния Ролф се отправил към малкото крайбрежие със син флаг на предната мачта. Скоро бързият кораб лежал на котва недалеч от малкия островен свят. Всичко било готово. Оставало само да слязат на сушата и да започнат разбойническото си дело.

Обаче морският дявол бил забелязан.

Една млада жена, която търсела яйца в дюните, видяла синия флаг и разбрала, че голяма опасност заплашва острова. Веднага зарязала работата си и забързала към селото. Страшната вест причинила голяма уплаха. Какво да направят жените? Какво можели да сторят те, когато дори мъжете били безсилни да се справят с този демон? Но да предоставят току-тъй земята и живота си било повече, отколкото може да се изисква от жени. Затова те единодушно решили на всяка цена да се отбраняват.

Набързо се облекли в мъжки дрехи и като скрили децата си по къщите, грабнали оръжието на мъжете и синовете си. И тогава се спуснали към мястото, където се намирало единственото старо корабно оръдие. С дружни сили помъкнали към брега оръдието, което от дълги години не било гръмвало, и криво-ляво го приготвили за стрелба. Неравната борба вече можела да започне.

В това време на разбойническия кораб тъкмо били заети със спускането на лодките. Страшните насилници можели скоро да дойдат.

„Огън!“ — изкомандувала една от жените, а гласът ѝ трептял от страх, от напрежение и омраза. В същия миг едно петфунтово гюлле полетяло във въздуха.

За голямо свое учудване смелите жени видели как лодката, която още висяла във въздуха, се откъснала от въжето и с трясък плъснала във водата. Малко след туй те видели също как мъжете пляскали с ръце и крака във водата, мъчейки се да се доберат до въжените стълби, които били спуснати от кораба. До ушите им достигали виковете на изплашените и проклинащи разбойници.

„Улучи-и-и! — извикала предводителката. — Да-вай-й-й!“

Неочакваният успех насърчил жените. Старото оръдие било отново заредено и отново бил даден изстрел. И резултатът бил пак удивителен.

На кораба нещо силно изтрещяло. Едната мачта се пречупила през средата и се преметнала в морето.

Жените ликували, викали, колкото им глас държи.

„Нека само дойдат негодяите!“ — казвали си те една на друга и продължавали да стрелят.

Всеки изстрел се оказвал замайващо точен.

Изведнъж корабът започнал да се накланя на една страна.

„Ура-а-а!“ — ликували жените. — „Корабът про-би-и-ит! Край на неговото плаване-е-е!“

Оръдието свършило добра работа.

Гюлетата, изстрелвани от неприятелския кораб, прелитали далече над главите им, за да се задушат в пухкавия пясък на дюните. Разбойниците изглеждали напълно объркани.

„Това са те опасните господа! — присмяла се една жена. — Не умеят дори да стрелят!“

„Какво ли ще си помислят за нас?“ — запитали някои.

„Че сме мъже“ — рекла една по-млада.

„Не-е-е... че сме същински дяволи“ — казала най-възрастната.

Тогавата те замълчали и напрегнато загледали към кораба. На предната мачта, която още стърчала нагоре, бил издигнат бял флаг.

„Отказват се от боя-я-я! — извикала предводителката. — Гледайте, гледайте... спущат лодка.“

Всички видели как била спуснатата една спасителна лодка. И веднага след това двамата заплавали към брега.

„Какво трябва да правим?“ — питали жените.

„Нищо няма да правите... само ще гледате и добре ще внимавате — решила водачката. — Ще подновите стрелбата едва тогава, когато ви дам знак... преди това — не!“

Когато лодката била вече достатъчно близко, тя извикала:

„Не по-нататък!... Казвайте!“

Нейният плътен глас като на мъж се понесъл към поразниците. Те веднага престанали да гребат.

„Искаме да преговаряме“ — извикали те в отговор.

„Отлично!... Колко души сте?“

„Освен нас — още двадесет.“

Жените следели преговорите с напрегнато внимание. Те били и напрегнати, и радостни.

Черния Ролф се отказвал от боя — корабът му бил негоден. Искал само да му бъде пощаден животът, неговият и на хората му. Заклел се, че вече няма да обира и плячкосва.

„Идвайте по двама едновременно! — заповядала предводителката. — Оставете оръжието на брега. Най-напред да дойде капитанът!“

„А дъщеря му?“ — запитали разбойниците.

„Тя да дойде последна.“

Гребците се върнали, за да съобщят условията. Животът им щял да бъде пощаден, ако ги спазват.

Няколко жени изтичали до селото, за да донесат въжета. Другите останали да чакат, готови за бой. Всяка от героините си знаела задачата.

Вечерта островът празнувал. В кулата лежели пленените разбойници със здраво вързани ръце и крака.

Сред тях бил и Черния Ролф. Проклинал и стенел. Не можел да си прости, че е победен от жени. До кръв хапел устните си от гняв и мъка. И му било срамно до смърт. Той — Черния Ролф, пиратът, от когото навред се страхували, непобедимият — вързан за ръцете и краката от жени... От жени, които на това отгоре му се подигравали и присмивали. Скоро мъжете щели да се завърнат от плаване. И тогава ликуването щяло да стане още по-голямо. Оставала му може би една малка надежда: неговата хубава дъщеря не била вързана. Очевидно, не

допускали нищо лошо от нейна страна. Може би тя ще ги освободи. Само да ѝ дадат шанс за това.

Корабът му бил разбит и негоден. Онова, което можело да се използва, навярно ще бъде извадено. След това сигурно ще го запалят или ще го оставят на бурите съвсем да го разпилеят...

Черния Ролф мислел как да избяга. Но това било невъзможно, освен ако дъщеря му стане ангел спасител. Бавно падала нощта.

На сутринта хората намерили кулата отворена, а една рибарска лодка липсвала. Пиратът и хората му се били измъкнали. Изчезнала била и хубавата му дъщеря. Предали се на нейната „честна“ дума! Когато всички се били отдали на празничното опиянение, тя освободила баща си.

Страх започнал да гнети сърцата. Ако Черния Ролф се почувствува в пълна безопасност, рано или късно ще дойде за кървава разплата!

Бързо се впуснали хората към брега. Може би ще открият нещо. Но като стигнали там, напрежението изчезнало. Отново ги обзела радост. При нозете им лежели труповете на разбойниците. Също и трупът на Черния Ролф. Малко по-нататък — обърнатата лодка. Тя се оказала твърде малка за толкова хора. А и прибойт бил доста буен...

Отново започнали веселбите, които тоя път продължили няколко дена. Както никога по-рано.

Кой можел да се сравни с жените на острова?

Нямало по-силен и по-храбър от тях!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.